

Šiluvos žinia

Išėjimo nr. 1 (2007 m. lapkritis)
APSIREIŠKIMO 400 METŲ JUBILIEJAUS APLINKRAŠTIS

„Apsireiškusi Dievo Motina pakvietė garbinti savo Sūnų..“

400 metų Lietuvoje ir už jos ribų sklinda Šiluvos žinia. Dievo Sūnaus Motina Švč. M. Marija apsireiškė Šiluvoje ir skundėsi: „Čia buvo garbinamas mano Sūnus, o dabar ariama ir sėjama.“ Išgirdę šią žinią, tikintieji skubėjo į Šiluvą, trokšdami permaldauti Dievą už savo nuodėmes ir apsileidimus, išmelsti trokštamų malonių ir padėkoti už gautąsias.

Nūdien Šiluvos įvykis gali atrodyti labai tolimas, todėl neaktualus XXI a. žmogui. Taip mąstyti galima tik neįsigilinus į Dievo Motinos apsireiškimo Šiluvoje esmę. Net sovietmečiu nebuvo tiek pavojaus prarasti tikėjimą kaip šiandien. Žmonės meldžiasi pinigams, kuria naujus statusus – grožio karalienes ir šou žvaigždes, religija tampa krepšinis, o moralinis nuosmukis galutinai užmerkia sielos akis, kad jos nematytų Dievo šviesos. Net tikintys žmonės, stokodami pasitikėjimo Kristaus Bažnyčia, dažnai blaškosi tarp prietarų, reinkarnacijų ir naujųjų „apsireiškimų“.

Prieš 400 metų katalikai Lietuvoje ir ypač Šiluvos apylinkėse buvo išgąsdinti ir sutrikę panašiai kaip mokiniai po Kristaus nukryžiuavimo. Šiluvos bažnyčia buvo nugriauta, dokumentai ir liturginiai reikmenys užkasti į žemę, o ištikimųjų vis mažėjo. Apsireiškusi Dievo Motina pakvietė garbinti savo Sūnų ir atgaivino tikėjimą ne tik Šiluvoje, bet ir visoje Lietuvoje.

Bėgant amžiams Lietuvos katalikai patyrė skausmingų išbandymų. Carinė Rusija siekė nugirdyti Lietuvą, surusinti ją ir palenkti į stačiatikybę. Tikintieji neturėjo teisės melstis iš lietuviškų maldaknygių, o bažnytinė veikla negailėstingai varžyta. XX amžiuje, sovietinei Rusijai okupavus Lietuvą, prievarta skleidžiama bedievyste kėsintasi į Katalikų Bažnyčią, siekta, kad žmogus liktų be Dievo ir taptų klusniu totalitarinės sistemos sraigteliu. Sovietinė valdžia bijojo Šiluvos ir visaip trukdė tikintiems joje lankytis. Tačiau ji nepaliovė traukusi žmonių ir palaikusi jų ryžtą nepasiduoti prievartai ir išsaugoti tėvų tikėjimą.

Marijos apsireiškimas Šiluvoje – didelė Dievo dovana mums, tik turime gerai ją pasinaudoti. Viliuosi, jog tam vaisingai pasitarnaus pasirengimas Šiluvos Jubiliejui. Apsireiškimo žinią Lietuvoje ir už jos ribų bandys skleisti ir šis naujasis leidinys. Visus geros valios tautiečius prašau palaikyti *Šiluvos žinių* leidimą ir sklaidimą, kad jis pasiektų mylinčius Dievo Motiną ir trokštančius Lietuvai prisikėlimo.

Per Šiluvos Dievo Motinos Marijos užtarimą meldžiu Dievą, kad 2008 m. švęsdami apsireiškimo Jubiliejų atnaujintume savo tikėjimą, o mūsų širdys taptų gražia ir nesugriaunama Jėzaus Kristaus šventove.

*Arkivyskupas Sigitas Tamkevičius
„Šiluvos žinia“ nr. 1, 2007 m. gegužė*

Prieš amžius pasėtas Dievo žodis

Švč. Mergelė Marija Šiluvoje apsireiškė 1608 metais. Tai pirmasis Marijos apsireiškimas Europoje ir veikiausiai vienintelis, kai Marija kalbėjo kitos konfesijos žmogui. Seniausioje rašytinėje Šiluvos istorijoje, kurią parengė kan. M. Sviekauskas apie 1651 m., pasakojama: „Artimo kaimo piemenėliai, gandydami bandą bažnytinėse žemėse, pamatė ant

vieno didelio akmens Mergaitę išsukuotais plaukais, laikantią ant rankų vaikėlį ir gaudžiai verkiančią. Kai jie pamatė šį vaizdą, vienas iš jų nubėgo pas Šiluvos kalvinų katechetą ir pranešė, ką matė. Katechetas, pasikvietęs bakalaurą, vardu Saliamoną, prisiartinio prie akmens ir taip pat pamatė verkiančią Mergelę, kaip buvo matę piemenėliai. Įsidrąsinęs jis kreipėsi į ją: „Mergaitė, ko verki?“ Mergaitė atsakė: „Verkiu dėl to, kad prieš tai šioje vietoje buvo garbinamas mano Sūnus, o dabar čia ariama ir sėjama“. Tai tarusi ji pranyko. Katechetas su bakalauru, kaip klaidatikiai, paniekino tą regėjimą laikydami ją piktosios dvasios padaru.

Piemenėliai, grįžę su banda į namus, šį įvykį ėmė skleisti tarp savųjų. Vienas senas ūkininkas, daugiau kaip šimto metų amžiaus, iš senatvės beveik apakęs, tarė savo kaimynams: „Mieli kaimynai, sakykit ką norit, bet aš jus tikinu, kad ant to akmens buvo ne koks gundymas, bet pasirodė toji Mergelė su savo sūneliu, kurio garbei anoje vietoje stovėjo senovinė katalikų bažnyčia. Kiek aš atsimenu, prieš aštuoniasdešimt metų mūsų ponai sugriovė ją ir panaikino“.

Dievo gerumas ir Jam ištikimų žmonių pamaldumas

Kai šis pasakojimas pradėjo plisti tarp valstiečių įvairių miestelių turguose, pasiekė ir Žemaičių vyskupijos oficiolą. Jis tuo metu buvo Jo Prakilnybė kun. Kazakevičius Smolka, kanauninkas, o vėliau tos pačios vyskupijos pavyskupis. Jis, susirūpinęs Dievo garbės plitimu, nuvyko į Šiluvos valsčių ir rūpestingai apklausė visus mačiusius tą vaizdą. Vėliau atidžiai peržiūrėjo Žemaičių kunigaikštijos žemių rejestrą, ieškodamas jame tos fundacijos aktų. Ilgai ieškojęs ir neradęs, negreitai pastebėjo dvi nežymiai suklijuotas korteles, kurias labai rūpestingai išskyręs negalėjo iškaityti paties rašto, tik šiuos aiškiai išlikusius žodžius: „O aš, Morkienė Vnučkienė, ... maršalkienė ir šias stambeldžių žemes visiems laikams prijungiu prie mano Šiluvos zboro...“ Išėmęs iš rejestro tą raštą vėl nuvyko į Šiluvos valsčių ir primygtinai prašė to seno ūkininko, kad parodytų vietą, kurioje jo atminimu stovėjusi katalikų bažnyčia. Senukas leidosi prikalbinamas ir liepė jį vesti į tą dirvą, kuri tais metais buvo rugiais apsėta. Jis tikino, kad nors ir aklas, bet apčiuopomis parodysiąs senosios bažnyčios ir užkasto lobio vietą. Vos atvestas į tą vietą staiga praregėjo. Padėkojęs Viešpačiui Dievui už stebuklingą regėjimo sugražinimą jis nurodė vietą, kur reikėjo kasti. Kasant atrasta skrynina su Šiluvos bažnyčios lobiu.

Paakintas tokios laimingos dalykų eigos ir tokių aiškių Dievo pagalbos ženklų viltigai nuteiktas Jo Prakilnybė kun. Kazakevičius ėmėsi teisiniu keliu atgauti Šiluvos bažnyčios žemę, kuri jai priklausė pagal fundaciją“. Istorija baigiama liudijimu apie Dievo gerumą ir maloningumą – Šiluvoje Dievui atgautos ne tik bažnytinės žemės, bet ir žmonių širdys. Kan. M. Sviekauskas rašo, kad čia „didėja Dievo gerumas ir Jam ištikimų žmonių pamaldumas“. Būriais plūstantys maldininkai Šiluvoje patiria Viešpaties malonių, atgauna kūno ir dvasios sveikatą.

Nenutrūkstama Jėzaus Kristaus garbinimo tradicija

Nustatyta, kad Marijos apsireiškimą matė tikri istoriniai asmenys – kalvinų seminarijos rektorius – bakalauras Saliamonas Grocijus ir Šiluvos kalvinų katechetas Mikalojus Fiera. Tyrinėjant kalvinų archyvus paaiškėjo, kad pastarasis dėl neaiškių priežasčių po Marijos apsireiškimo gana greitai (1609 m.) išsikėlė iš Šiluvos. 1614 m. kalvinų Vilniaus Sinodas jį gražino į Šiluvą. Paprastai Sinodas tirdavo pamokslininkų pasitraukimo priežastis, netgi juos dėl to peikdavo, bet šį sykį to nedarė ir dar po metų M. Fierai leido iš Šiluvos pasitraukti. M. Fieros pabėgimas, nuo 1609 m. ėmusi kriksti kalvinų seminarija leidžia spėti, kad kalvinus veikiausiai paveikė koks nors neįprastas įvykis. Marijos apsireiškimo Šiluvoje tikrumą patvirtina ir nenutrūkstama kulto tradicija, Žemaitijos vyskupų rodomas išskirtinis dėmesys Marijos apsireiškimui Šiluvoje. Vysk. Aleksandro Sapiegos 1643 m. pastatydinta

mūrinė koplyčia Marijos apsireiškimo vietoje, atrodo, jau buvo ne pirmoji. Vysk. Jono Lopacinskio 1774 m. spalio 31 d. prašyme Šventajam Sostui, kad Šiluvos klebonui būtų suteiktos infulato teisės, rašoma, jog Šiluvos bažnyčia atgauta „ypatinga Dievo malone bei nuostabia Dievo Gimdytojos pagalba... aiškiam stebuklui tarpininkaujant (*mediante evidenti miraculo*)“.

Šiluvoje Marija išsakė didžiausią savo troškimą – kad būtų garbinamas jos Sūnus. Marijos troškimas turėtų tapti ir mūsų, krikščionių, troškimu garbinti Viešpatį Jėzų Kristų. Šiluvoje Marija rodė ne į save, bet į savo Sūnų Jėzų - tikrąjį Kelią, Tiesą ir Gyvenimą. Laukuose, kuriuose buvo ariama ir sėjama, Marija kvietė prisiminti prieš amžius šiose vietose pasėtą Dievo žodį, gyvybės žodį. Religinis nesutarimas išgyvenusioje Šiluvoje Marija kalbėjo kitos konfesijos žmogui – kalvinui. Ar šis unikalus faktas nėra Viešpaties per savo Motiną perduotas raginimas krikščionims susitaikinti? Nes tik per susitaikinimą įmanu pasiekti taiką ir ramybę, atgauti kūno ir dvasios sveikatą. „Taikos Karaliene!“ – kreipėsi popiežius Jonas Paulius II 1993-aisiais į Šiluvos Mergele, „Ligonių Sveikata!“ – daugel metų su pasitikėjimu šaukdavosi Šiluvos Dievo Motinos tikintieji.

*Pagal Kauno arkivyskupijos šaltinius parengė
N. Šmerauskas*

Atsiųskite savo žinias

Apsireiškimo Šiluvoje 400 m. Jubiliejų švęsti ruošiasi visi išeivijoje gyvenantys lietuviai: parapijos, misijos ir bendruomenės, organizacijos ir institucijos, parapijų klebonai ir lietuvių sielovadoje dirbantys kunigai, vienuolijos, pastoracinių tarybų nariai ir visi tikintieji. Į šį „Šiluvos žinios“ aplinkraštį prašome siųsti aprašymus bei nuotraukas iš piligriminių kelionių į Šilines Lietuvoje ar į Dievo Motinos šventoves išeivijoje, savo atsiminimų ir Dievo malonės patyrimų aprašymus. Pasidalinkime sumanymais, kaip kiekvienoje vietovėje organizuojame pasirengimą Jubiliejui, kas šia proga vyksta ar numatoma suruošti. Rašykite ir siųskite: **siluva.iseivijoje@gmail.com**, arba paštu: Šiluvos žinia, c/o Lithuanian Daily Draugas, 4545 W. 63rd Street, Chicago IL 60629, U.S.A.

© Šiluvos žinia Išeivijoje

siluva.iseivijoje@gmail.com

Šiluvos žinia, c/o Lithuanian Daily Draugas, 4545 W. 63rd Street, Chicago IL 60629, U.S.A.